

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu - Bilang Tatlumpu

Ezekiel Bilang Labing-isa

Jeff Pippenger

2026-09-02

Sa aklat ni Ezekiel, ang “pagkubkob” sa Jerusalem ang “tanda” na siyang pagsubok na magpapasya sa ating walang-hanggang kapalaran, sapagkat ito ang nagmamarka sa pagbuo ng larawan ng halimaw.

“Ipinakita sa akin ng Panginoon nang malinaw na ang larawan ng halimaw ay mabubuo bago magsara ang panahon ng biyaya; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay pagpapasiyahan ang kanilang walang hanggang kapalaran. ...”

“Ito ang pagsubok na dapat danasin ng bayan ng Diyos bago sila matatakan. Ang lahat ng nagpatunay ng kanilang katapatan sa Diyos sa pamamagitan ng pangingilin ng Kanyang kautusan, at pagtanging tanggapin ang huwad na sabbath, ay mapapabilang sa ilalim ng watawat ng Panginoong Diyos na si Jehova, at tatanggap ng tatak ng Diyos na buháy. Yaong mga sumusuko sa katotohanang mula sa langit at tumatanggap sa Linggong sabbath, ay tatanggap ng tatak ng hayop.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Ang mga Kristiyanong nagsitakas mula sa Jerusalem sa “tanda” ni Cestius ay ginawa iyon sapagkat sila’y nabigyan na ng paunang babala at nakilala nila ang “tanda” nang ito’y dumating. Ang pagkilala sa pagkakabuo ng larawan ng halimaw ay ang pagkilala sa mga “pangyayari,” “paghahanda,” at “mga pagkilos” na umaakay tungo sa batas ukol sa Linggo. Ang mga elementong maka-propesiya na bumubuo sa “tanda” ay dapat maunawaan bago pa man dumating ang tanda. Nang pasimulan ni Cestius ang pagkubkob ay huli na upang alamin pa kung ano ang tanda.

“Isinasagawa na ang mga paghahanda, at may mga kilusang umuusad, na magbubunga sa paglikha ng isang larawan sa halimaw. Magaganap ang mga pangyayari sa kasaysayan ng lupa na tutupad sa mga hula ng propesiya para sa mga huling araw na ito.” Review and Herald, Abril 23, 1889.

Mga Paghahanda, Mga Kilusan at mga Pangyayari

Ang mga “paghahanda,” “mga pagkilos,” at “mga pangyayari” ay dapat makilala bago pa sumapit ang pagsubok.

“Lahat ng itinakda ng Diyos sa kasaysayang makahula na matupad noong nakaraan ay natupad na, at ang lahat ng darating pa ayon sa pagkakasunud-sunod nito ay magaganap. Si Daniel, ang propeta ng Diyos, ay nakatayo sa kaniyang dako. Si Juan ay nakatayo sa kaniyang dako. Sa Apocalipsis ay binuksan ng Leon ng lipi ni Juda sa mga mag-aaral ng hula ang aklat ni Daniel, at sa gayon ay nakatayo si Daniel sa kaniyang dako. Dinadala niya ang kaniyang patotoo,

yaong inihayag sa kaniya ng Panginoon sa pangitain tungkol sa mga dakila at banal na mga pangyayaring dapat nating malaman habang tayo'y nakatayo sa pinakasalubungan ng katuparan ng mga ito.

“Sa kasaysayan at sa hula ay inilalarawan ng Salita ng Diyos ang mahabang nagpapatuloy na tunggalian sa pagitan ng katotohanan at kamalian. Ang tunggaliang iyon ay nagpapatuloy pa rin. Ang mga bagay na naganap na ay mauulit.” *Selected Messages*, aklat 2, 109.

“Ating dapat malaman” “ang dakila at banal na mga pangyayari habang tayo'y nakatayo na sa pinakasalubungan ng kanilang katuparan.” Ipinakikilala ng pinakasalubungan ang ating pangangailangang maunawaan ang mga pangyayari bago pa man ang kanilang katuparan.

“Ngunit ang mahigpit na mga guhit ng panulat ng propesiya ay naghahayag ng pagbabago sa mapayapang tanawing ito. Ang halimaw na may mga sungay na tulad sa kordero ay nagsasalita na may tinig ng dragon, at ‘ginagamit ang lahat ng kapangyarihan ng unang halimaw sa harap niya.’ Ang diwa ng pag-uusig na ipinakita ng paganismo at ng kapapahan ay muli na namang mahahayag. Ipinahahayag ng propesiya na sasabihin ng kapangyarihang ito ‘sa mga nananahanan sa lupa, na sila’y gumawa ng isang larawan ng halimaw.’ [Apocalipsis 13:14.] Ang larawan ay ginawa para sa una o mala-leopardong halimaw, na siyang ipinakilala sa mensahe ng ikatlong anghel. Sa unang halimaw na ito ay kinakatawan ang Iglesiang Romano, isang katawang pansimbahan na nabibihisan ng kapangyarihang sibil, na may kapamahalaang parusahan ang lahat ng sumasalungat. Ang larawan sa halimaw ay kumakatawan sa isa pang katawang panrelihiyon na nabibihisan ng katulad na kapangyarihan. Ang pagbuo ng larawang ito ay gawain ng halimaw na yaon na ang mapayapang pag-angat at banayad na mga pahayag ay ginagawa itong napakatingkad na sagisag ng Estados Unidos. Dito matatagpuan ang isang larawan ng kapapahan. Kapag ang mga iglesya sa ating lupain, na nagkakaisa sa mga gayong punto ng pananampalataya na magkakapareho nilang pinanghahawakan, ay nakaimpluwensiya sa Estado upang ipatupad ang kanilang mga atas at itaguyod ang kanilang mga institusyon, kung magkagayo’y makabubuo ang Protestanteng Amerika ng isang larawan ng hirarkiyang Romano. Kung magkagayon ay lulusubin ng pag-uusig ang tunay na iglesya, gaya ng nangyari sa sinaunang bayan ng Diyos. Halos bawat siglo ay nagbibigay ng mga halimbawa ng magagawa ng pagkapanatiko at kasamaan sa ilalim ng dahilang naglilingkod sa Diyos sa pamamagitan ng pagtatanggol sa mga karapatan ng Iglesya at ng Estado. Ang mga iglesyang Protestante na sumunod sa mga yapak ng Roma sa pamamagitan ng pakikipag-alyansa sa mga kapangyarihang makamundo ay nagpakita ng katulad na hangaring higpitan ang kalayaan ng budhi. Noong ikalabingpitong siglo, libu-libong mga ministrong hindi umaayon ay nagdusa sa ilalim ng pamamahala ng Iglesya ng Inglatera. Laging sumusunod ang pag-uusig sa panigkiling sa relihiyon mula sa mga pamahalaang sekular.” *Spirit of Prophecy*, volume 4, 277.

Ang pagbuo ng larawan ng halimaw ay unang nagaganap sa Estados Unidos, at pagkaraan nito sa sanlibutan.

“Ang mga banyagang bansa ay susunod sa halimbawa ng Estados Unidos. Bagaman siya ang nangunguna, gayunma’y ang gayunding krisis ay sasapit sa ating bayan sa lahat ng bahagi ng sanlibutan.” *Testimonies*, volume 6, 395.

Ang Kautusan ng Milan noong 313 ay kumakatawan sa pasimula ng paghubog, at kinikilala rin ang saradong pinto para sa mga Seventh-day Adventist. Isinugpong nina Constantine ng kanluran at Licinius ng silangan ang isang kasunduang pag-aasawa sa Kautusan, nang ibinigay ni Constantine ang kaniyang kapatid sa ama, si Constantia, kay Licinius sa ikaapat na kasunduang pag-aasawa na kinakatawan sa isang propetikong linya ng anim na kasunduang pag-aasawa sa loob ng propetikong kasaysayan ng Daniel onse. Ang unang dalawa ay may kaugnayan sa mga digmaan sa pagitan ng hilaga at timog, ang sumunod na dalawa ay mga digmaang sibil sa pagitan ng silangan at kanluran, at ang huling dalawa ay mga sagisag na pag-aasawa ng kapangyarihang simbahan ng kapapahan at kapangyarihan ng estado.

Isinantabi ni Antiochus II Theos ang kaniyang asawang si Laodice I upang pakasalan ang prinsesang Ptolemaiko na si Berenice (anak ni Ptolemy II) noong mga 252 BC. Ang mga pag-aasawang pangkasunduan ng Imperyong Seleucid ay naisakatuparan sa pagitan ng hari ng hilaga at ng hari ng timog, samantalang ang pag-aasawang pangkasunduan noong 313 ay sa pagitan ng emperador ng silangan at ng emperador ng kanluran.

Ang kasunduang pag-aasawa ni Antiochus II Theos noong 252 BC ay kumatawan sa pasimula ng Imperyong Seleucid na umabot sa wakas nito bilang isang imperyo sa kasaysayang inilalarawan sa mga talata sampu hanggang labing-anim ng Daniel onse. Sa pangwakas na kasaysayan ng imperyong Seleucid, isa pang kasunduang pag-aasawa ang isinakatuparan ni Antiochus III na Dakila, nang ibinigay niya ang kaniyang anak na si Cleopatra I Syra, (ang kauna-unahang Cleopatra sa kasaysayang panghula) kay Ptolemy V noong 193 BC. Nang panahong iyon si Ptolemy V ay humigit-kumulang 16 na taong gulang at si Cleopatra I Syra ay mga 10 taong gulang. Ang kanilang pag-aasawa ay isang diplomatikong kasunduan matapos ang ikalimang digmaang Sirio. Ang alpha na kasunduang pag-aasawa sa pagitan ng hari ng hilaga at ng timog sa Daniel onse ay nagmarka ng wakas ng ikalawang digmaang Sirio.

Ang huling Cleopatra ng kasaysayang makapropesiya ay nakipag-ugnayan kapuwa kay Julius Caesar at, pagkaraan nito, kay Mark Antony. Pagkatapos ng pagpaslang kay Julius Caesar noong 44 BC, nabuo ang ikalawang Triumvirate noong 43 BC. Tatlong lalaki ang bumuo sa triumvirate, at matapos mapatalsik ni Octavian mula sa tatluhang pagkakaisa ang isa sa tatlong iyon, si Marcus Lepidus, sumiklab ang tunggalian para sa kapangyarihan sa pagitan ni Mark Antony ng silangan at ni Octavian ng kanluran. Sa Brundisium, noong 40 BC, isang kasunduan ang ginawa sa pagitan ng dalawang magkaribal ng silangan at kanluran. Kasama sa kasunduan ang pag-aasawa sa pagitan ni Octavia, kapatid na babae ni Octavian, at ni Mark Antony. Hindi nanatili ang bisa ng kasunduan at ng kaakibat nitong pag-aasawa, at matapos masangkot si Mark Antony kay Cleopatra, hiniwalayan niya si Octavia noong 32 BC. Sa labanan sa Actium noong 31 BC, ang mga imperyo ng silangan at kanluran ay pinagsama sa iisang kapangyarihan, at si Octavian pagkaraan nito ay naging Augustus Caesar, ang sagisag ng kasukdulan ng kaluwalhatiang Romano at kapangyarihan nito.

Sa makahulang paraan, ang unang pag-aasawang pangkasunduan ng Daniel onse ay naganap sa pagitan ng mga hari ng hilaga at timog bilang pagtatangkang wakasan ang mga alitan sa pagitan ng dalawang naglalabang panig na nagsisikap muling itatag ang imperyo ni Alejandro na Dakila. Ang unang pag-aasawang pangkasunduang iyon sa pagitan ng mga Seleucid at ng mga Ptolemy ng

Egipto ang siyang alpha na pag-aasawang pangkasunduan ng mga kahariang Seleucid at Ptolemaic, na nagsilbing tipo ng omega na pag-aasawang pangkasunduan sa pagitan ng kaparehong dalawang kapangyarihan. Sa huli, o omega, na pag-aasawang pangkasunduan, ang pinakauna, o alpha, na Cleopatra sa kasaysayan ng Egipto ang naging makahulag ugnay sa huli, o omega, na Cleopatra; na ang kaugnayan kay Mark Antony ang naging batayang sanggunian sa paghihiwalay nina Octavia at Mark Antony. Ang paghihiwalay na iyon ang nagmarka ng panibagong pagsiklab ng mga alitan sa pagitan ni Mark Antony ng silangan at ni Octavian ng kanluran na nagtapos sa labanan sa Actium noong 31 BC.

Ang kasunduang pag-aasawa sa Brundisium noong 40 BC ang alpha na kasunduang pag-aasawa ng tunggalian sa pagitan ng silangan at kanluran, kung paanong ang kasunduang pag-aasawa nina Laodice at Antiochus II Theo ang alpha ng tunggalian sa pagitan ng hilaga at timog. Ang kasunduang pag-aasawa noong 313 ang omega sa alpha na kasunduang pag-aasawa nina Mark Antony at Octavia, kung paanong ang kasunduang pag-aasawa sa pagitan nina Ptolemy V at Cleopatra I Syra ang omega na kasunduang pag-aasawa ng mga kaharian sa hilaga at timog. Ang tatlong kasunduang pag-aasawa na humantong sa omega na kasunduang pag-aasawa noong 313 ay pawang nagkakatugma, at nagbibigay ng tatlong saksi sa mga katangiang makahula na kaugnay ng Kautusan ng Milan. Sama-sama, ang apat na literal na kasunduang pag-aasawa ng silangan, kanluran, hilaga, at timog ay nagkakatugma sa dalawang simbolikong kasunduang pag-aasawa ng kapapahan.

Noong 496, si Clovis na hari ng mga Franco ay ikinasal kay Clotilda. Si Clotilda ay isang prinsesang Burgundio, anak na babae ni Haring Chilperic II ng Burgundy. Matapos paslangin ang kaniyang ama at ina sa isang tunggalian ng kapangyarihan sa loob ng pamilya, namuhay siya sa ilalim ng pangangalaga ng kaniyang tiyuhin bago siya ipag-asawa kay Clovis I, hari ng mga Franco, noong 493. Siya ay isang Katoliko, samakatuwid, pinanghawakan niya ang Niceno/ortodoksong pananampalataya ng Simbahang Romano. Dahil dito, naiiba siya sa marami pang ibang maharlikang pamilyang Alemaniko noong panahong iyon, na mga Kristiyanong Arrian. Ang kaniyang ina na si Caretena ay naging Katoliko, at si Clotilda ay pinalaki sa pananampalatayang iyon. Siya ay inaalaala dahil sa kaniyang matiyagang panghihikayat kay Clovis na talikuran ang paganismo at tanggapin ang bautismong Katoliko, at pagkaraan nito, ang kaniyang pagbabalik-loob noong 496 ay isa sa pinakamahahalagang pangyayari sa sinaunang kasaysayan ng Pransiya at ng Kanluraning tinatawag na Kristiyanismo.

Nangako si Clovis na kung magtatagumpay siya sa labanan sa Tolbiac ay magbabalik-loob siya sa pananampalatayang Katoliko ni Clotilda at magpapabinyag. Napatay ang hari ng mga Alemanni, nabuwag ang kanilang hukbo, at nagwagi ang mga Frank. Pagkaraan ng tagumpay, isinaayos ni Clotilda na turuan si Clovis ni Obispo Remigius ng Reims, at siya ay binautismuhan (ayon sa tradisyon noong Araw ng Pasko, 496), kasama ang ilang libo sa kanyang mga mandirigma.

Si Clovis ay ang hari ng mga Franko, na sa makabagong pananalita ay ang hari ng Pransiya. Siya ang naging una sa mga hari ng Europa na sa dakong huli ay tatalikod sa kanilang paganong relihiyon at magbabalik-loob sa Katolisismo. Dahil dito, si Clovis ay itinuturing na “panganay na anak na lalaki ng simbahang Katoliko,” at ang Pransiya ay tinatawag na “panganay na anak na

babae ng simbahang Katoliko.” Noong 1980, nang dumalaw si Papa Juan Pablo II sa Pransiya, itinanong niya, “Pransiya, panganay na anak na babae ng Simbahan, tapat ka ba sa iyong binyag?”

Ang pagbabagong-loob ni Clovis sa Nicenong Katolisismo ang tumutukoy sa pasimula ng isang sagisag na prusisyon ng pag-aasawa na hahantong sa sagisag na pag-aasawang pangkasunduan ng 538. Ang sagisag na pag-aasawang pangkasunduan sa pagitan ni Clovis at ng patutot na nakikiapid sa mga hari sa lupa ay tinipuhan ng apat na naunang pag-aasawang pangkasunduan sa Daniel 11. Si Clovis ang unang haring Europeo na nagkaloob ng suportang militar at pang-ekonomiya sa iglesiang Romano, at samakatuwid si Clovis ay kinakatawan sa loob ng kasaysayan sa Daniel 11.

At may mga hukbo na tatayo sa kaniyang panig, at kanilang dudungisan ang santuwaryo ng kalakasan, at kanilang aalisin ang araw-araw na handog, at kanilang ilalagay ang kasuklam-suklam na bagay na nagpapapanglaw. Daniel 11:31.

Ang 496 ni Clovis ay nagmamarka ng pasimula ng mga pampolitikang kayarian sa Europa upang “tumindig” na umalalay sa kapapahan habang ito’y umaakyat sa kapangyarihan. Minamarkahan nito ang simula ng isang sagisag na prusisyon ng pag-aasawa. Ang “mga bisig” ng talata ay lalapastanganin din ang “santuwaryo ng kalakasan,” na para sa kapuwa pagano at papal na Roma ay ang lunsod ng Roma.

Dalawang Santuwaryo

May dalawang magkaibang salitang Hebreo sa aklat ng Daniel na isinasalin bilang “santuwaryo.” Ang mga salitang Hebreo na ‘miqdash’ at ‘qodesh’ ay kapuwa isinasalin bilang “santuwaryo,” ngunit ang qodesh ay maaari lamang tumukoy sa isang banal na bagay, samantalang ang miqdash ay maaaring tumukoy sa alinman sa isang banal o di-banal na santuwaryo—ayon sa itinatakdang konteksto.

Ang “santuwaryo ng kalakasan” sa talata tatlumpu’t isa ay ‘miqdash’ at kumakatawan sa santuwaryo ng kalakasan ng Roma, na para sa kapuwa pagano at papal na Roma ay ang lunsod ng Roma. Mula sa labanan sa Actium, nang pag-isahin ni Octavian ang imperyo, ang paganong Roma ay hindi magagapi sa loob ng tatlong daan at animnapung taon (isang panahon) bilang katuparan ng talata dalawampu’t apat ng Daniel onse.

Papapasok siyang mapayapa maging sa pinakamatatabang dako ng lalawigan; at kaniyang gagawin ang hindi ginawa ng kaniyang mga magulang, ni ng mga magulang ng kaniyang mga magulang; kaniyang ipamamahagi sa kanila ang samsam, at ang huli, at ang mga kayamanan: oo, kaniyang babalangkasin ang kaniyang mga panukala laban sa mga kuta, maging sa loob ng isang panahon. Daniel 11:24.

Nang mamahala ang paganong Roma mula sa lunsod ng Roma, ito ay di-magagapi; ngunit nang ilipat ni Constantino ang kabisera sa Constantinople noong 330, natupad ang “panahon” ng talata dalawampu’t apat. Nang maitaboy mula sa lunsod ang huli sa tatlong sungay (ang mga Goth) ng Daniel pito, ang makapapangyarihang Roma ay makahulang umupo sa trono bilang ikalimang kaharian ng hula ng Biblia noong 538. Kinubkob ng mga Goth ang Roma, ngunit sa dakong huli ay umurong sila nang matiyak ni Belsarius, heneral ni Justinian, ang pagkakasanggalang ng lunsod.

Pagkaraan, ang iglesiang Romano ay namahala nang kataas-taasan sa loob ng isang libo at dalawang daan at animnapung taon hanggang sa maalis si papa sa kapangyarihan ni Napoleon at maitapon sa pagkatapon noong 1798.

Ang Roma, “ang santuwaryo ng kalakasan,” ay “nadungisan,” (ang nadungisan, na ang ibig sabihin ay ‘nasugatan o nalusaw’), sa pamamagitan ng “mga bisig” mula sa nagpapatuloy na pakikidigma laban sa lunsod, na pangunahing kinakatawan ng unang apat na trumpeta ng Apocalipsis kabanata walo.

Ang kasaysayang sumunod mula 496 at patuloy ay makakakita sa lungsod ng Roma na nadungisan habang ito’y nagbago mula sa kapangyarihan at kaluwalhatian ng imperyong Romano tungo sa kapangyarihan at kaluwalhatian ng imperyong Romano Katoliko. Aalisin ng mga bisig na iyon ang relihiyon ng paganismo, na kinakatawanan ng salitang “araw-araw” sa talata, habang kanilang tinatanggap ang relihiyon ng Katolisismong Niceno.

Sa Labanan sa Vouillé, tinalo ni Clovis ang mga Arianong Visigoth sa ilalim ni Alaric II at sinakop ang Aquitaine. Sa kasunod ng tagumpay na iyon, noong 508, pinarangalan ng emperador ng Silangan na si Anastasius I (sa Constantinople) si Clovis dahil sa kaniyang tagumpay laban sa mga Visigoth. Sinasabi ni Gregory ng Tours na ipinadala ni Anastasius ang mga opisyal na kasulatan ni Clovis na nagtatalaga sa kaniya bilang konsul. Sa Tours, sa simbahan ni San Martin, isinuot ni Clovis ang isang kulay-ubeng tunika at balabal, inilagay ang isang diadema sa kaniyang ulo, lumabas na nakasakay, at nagkalat ng ginto at pilak sa karamihan. Sinasabi ni Gregory na mula sa araw na iyon ay ipinagbunyi siya bilang konsul at kinilala ng emperador ng Roma na si Clovis ay isang lehitimong haring Kristiyano sa kanluran. Ginantimpalaan siya dahil sa pagdurog sa mga Arianong Visigoth, na tinututulan din ng Constantinople. Ang 508 ang taon na hayagang pinarangalan ng emperador sa Silangan ang haring Frankong Katoliko—simbahan, tagumpay, at pagiging lehitimo sa Roma sa iisang tagpo. Ang 508 ang taon na ang kahariang Frankong Katoliko ay tumindig bilang nangingibabaw na kapangyarihang Katoliko sa Gaul matapos wasakin ang pamumuno ng mga Arianong Visigoth. Si Clovis ang unang pangunahing barbarong hari na nakipaglaban para sa Nicenong Katolisismo laban sa mga Arianong kaharian, at sa gayon ay ang huwaran ng tungkuling Pranses bilang “panganay na anak na babae ng Simbahan.” Si Clovis ay kumakatawan sa yugto mula 496 hanggang 508 at siyang simbolong alpha ng sagisag na kasunduang pangkasal. Ang tatlumpung taon mula 508 hanggang 538 ay kinakatawan ni Justinian na siyang simbolong omega ng prusisyon.

Noong 538, iniluklok ng “mga bisig” ang kapangyarihang papa sa trono ng lupa sa loob ng 1260 taon. Noon nga naisakatuparan ang sagisag na pag-aasawang pangkasunduan sa pagtatapos ng prosesyon ng pag-aasawa na nagsimula noong 496. Noong 1798, ang pag-aasawang pangkasunduan na nagsimula sa pagitan ng papa ng Roma at ni Clovis ng Pransiya ay pinawalang-bisa nang hiwalayan ni Napoleon ng Pransiya ang kapangyarihang papa sa pamamagitan ng pagpapabihag sa papa sa kaniyang heneral.

Ang simbolikong kasunduang pag-aasawa ng papa na alpha, na nagsimula ng prusisyon ng pag-aasawa nito noong 496, ay naisakatuparan sa batas ukol sa Linggo noong 538, at pagkatapos

nito ay pinawalang-bisa noong 1798, gaya rin ng bawat iba pang kasunduang pag-aasawa sa Daniel onse. Nagdaragdag ang Apocalipsis sa pangmag-asawang ugnayang papal sa pagitan ng mga hari ng Europa at ng mga papa ng Katolisismo, sapagkat ang dragon ng Apocalipsis dose ay kapuwa si Satanas at ang mga hari ng paganong Roma.

“Kaya samantalang ang dragon, sa pangunahin, ay kumakatawan kay Satanas, ito rin, sa pangalawang diwa, ay isang sagisag ng paganong Roma.” *The Great Controversy*, 439.

Sa Apocalipsis ay ipinaalam sa atin ni Juan ang tatlong bagay na ibinigay ng mga hari (ang dragon) sa hayop mula sa dagat ng Katolisismo.

At ang hayop na aking nakita ay tulad sa isang leopardo, at ang kaniyang mga paa ay gaya ng mga paa ng isang oso, at ang kaniyang bibig ay gaya ng bibig ng isang leon: at ibinigay sa kaniya ng dragon ang kaniyang kapangyarihan, at ang kaniyang luklukan, at dakilang kapamahalaan. Apocalipsis 13:2.

Noong 496, sinimulan ng mga hari ng Europa na ipagkaloob sa halimaw na papal ang kanilang “kapangyarihan,” gaya ng inilarawan ng kanilang lakas-militar at suportang pang-ekonomiya. Inilipat nila ang kabisera ng kanilang imperyo sa Constantinople noong 330, anupat iniwan ang lungsod ng Roma bilang “luklukan” ng awtoridad ng kapapahan. Pagkaraan nito, kinilala ng “mga bisig” ang simbahang papal bilang ulo ng lahat ng simbahan noong 533 sa pamamagitan ng kautusan ni Justinian. Kalakip sa kautusang iyon ang paggamit ng kanilang lakas-militar upang usigin yaong mga itinuring ng kapapahan na mga erehe, sa gayon ay inilalagak ang kanilang sibil na “awtoridad” sa mga kamay ng mga papa.

Ang kasunduang pag-aasawang alpha sa pagitan ng kapapahan at ng mga hari ng Europa ay nagsimula kay Clovis noong 496. Pagsapit ng 508, ang paganismo, na siyang legal na relihiyon ng kaharian, ay isinantabi para sa relihiyon ng Nicenong Katolisismo. Noong 533, kinilala ni Justinian ang kapapahan bilang ulo ng lahat ng mga iglesya, at isinuko ang legal na kapamahalaan ng kani-kanilang mga trono sa kapangyarihang papal.

Ang Luklukan ng Alpha at Omega

Noong 330, ang lungsod ng Roma ay iniwan sa mga kamay ng iglesiang Romano, kung saan siya uupo hanggang sa siya ay lipulin sa dagat-dagatang apoy sa ikalawang pagparito ni Cristo. Noong 538, siya ay muling opisyal na iniluklok sa trono ng kapapahan, sa gayon ay ipinakikilala ang kasaysayan mula 330 hanggang 538 bilang isang makahulang yugto na nagsisimula sa isang luklukang alpha at nagtatapos sa isang luklukang omega. Ang yugtong ito ay kumakatawan sa pagwawakas ng ikaapat na kaharian ng hula ng Biblia (Pergamo) bilang isang unti-unting pagkalusaw na nagsimula noong 330 at nagtapos noong 538 sa pagdating ng Tiatira. Ang kapuwa kanluranin at silangang Roma ay nagpatuloy sa mabagal na pagkalusaw lampas sa 538, ngunit ang yugto ay nagsimula sa pagkakaloob ng luklukan, na kumakatawan sa lungsod ng Roma sa kapapahan noong 330, hanggang sa ang luklukan ay maging hindi na lamang isang trono sa ibabaw ng lungsod, kundi sa ibabaw ng kahariang kinakatawan ng lungsod noong 538.

Ang 330 hanggang 538 ay isang tiyak na makahulang yugto na tumutukoy sa walong palatandaan ng pagpapalakas ng kapapahan. Ang walong hakbang na iyon ay inuulit sa paghihilom ng nakamamatay na sugat ng kapapahan sa malapit nang dumating na batas ng Linggo.

Ang una sa walong hakbang ay ang pagkakaloob ng lunsod ng Roma sa kapangyarihang papal, at ang ikawalong hakbang ay ang pagkakaloob ng lunsod bilang luklukan ng ikalimang kaharian ng hula sa Biblia. Tinutukoy nito ang 538 bilang luklukan, at bilang “ikawalong hakbang, na mula sa naunang pitong hakbang.” Ang unang hakbang ay ang pagkakaloob ng luklukan at ang ikawalong hakbang ay ang pagkakaloob ng luklukan; sa gayon, ang unang hakbang noong 330 ang alpha at ang 538 ang omega. Dalawang luklukan, tatlong sungay na inalis, ang palagian na inalis, ang pagbabagong-loob ni Clovis at ang kautusan ni Justinian ay katumbas ng walong kabuuang hakbang na tumutukoy sa prusisyon ng kasal, at sa huli ay sa kasal.

Noong 1798, ang Pransiya, ang kapangyarihang kumatawan sa sampung haring Europeo, na nagluklok sa kapapahan sa trono noong 538, ang siya ring nag-alis sa kapapahan mula sa mismong tronong iyon. Ang pag-aasawang pangkasunduan na alpha, na inilalarawan sa kasaysayan mula 538 hanggang 1798, ay sumasagisag sa pag-aasawang pangkasunduan na omega ng kapangyarihang papal kasama ang sampung hari ng Apocalipsis labimpito. Ang prusisyon ng pag-aasawa mula 496 hanggang 538 ay sumasagisag sa walong hakbang na umaayon sa huling walong pangulo ng Estados Unidos. Si Clovis at ang Pransiya ay mga sagisag ng sampung haring Europeo. Kinakatawan nila ang Estados Unidos na magiging pangunahing hari ng sampung hari ng Apocalipsis labimpito sa nalalapit nang kautusan ng Linggo.

Ang limang naunang pag-aasawang pangkasunduan sa Daniel onse ay umaayon sa ikaanim at panghuling pag-aasawang pangkasunduan ng mga huling araw. Ang alpha at omega na mga pag-aasawang pangkasunduan ng hilaga at timog ay kumikilala sa kasintahang babae mula sa timog bilang alpha, at ang omega ay isang kasintahang babae mula sa hilaga. Sa mga pag-aasawang pangkasunduan ng paganong Roma, ang alpha na kasintahang babae mula sa silangan ay ibinigay sa kanluran, at ang omega ng 313 ay isang kasintahang babae mula sa kanluran. Ang apat na pag-aasawang iyon ay makahulang pinag-uugnay ni Cleopatra una at ni Cleopatra huli. Ang sagisag na pag-aasawang pangkasunduan ng papal na Roma ay kumatawan sa nobyo bilang pangunahing hari ng isang makahulang kompederasyon ng sampung hari na nakikiisa sa kanilang kasintahang babae—ang eskarlatang babae ng Roma. Ang paghihiwalay ay isinagawa ng pangunahing hari ng sampung hari noong 1798.

Ang kasunduang pag-aasawa noong 313 ay kumakatawan sa huling kasunduang pag-aasawa ng kapangyarihang papal sa Estados Unidos—ang pangunahing hari sa sampung hari ng Apocalipsis 17; isang kapangyarihang may dalawang sungay na tinitipuhan ng kapangyarihang may dalawang sungay ng Pransiya. Ang kasaysayang nagsimula kay Clovis noong 496 at sa huli ay humantong sa atas ni Justinian noong 533 at sa pagluklok ng kapapahan noong 538, ay kumakatawan sa kasaysayan mula 1989 hanggang sa batas ng Linggo.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.